

25. møde.

Fredag den 8. februar kl. 11.10.

Formanden:

Den første sag på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Første behandling af forslag til lov om omkostningsdæmpende ydelse.

(Lovforslaget (nr. 87) findes i tillæg A. sp. 1611, fremsættelsen i tidenden sp. 1920).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Per Hækkerup (S):

Når man skal vurdere det foreliggende lovforslag, er det nødvendigt først at se, på hvilken baggrund lovforslaget er fremsat.

I socialdemokratiet bedømmer vi udsigterne for den økonomiske udvikling nogenlunde som regeringen gør det. Vi står over for store besværligheder i den kommende tid i form af en prisudvikling, som vi risikerer antager galoperende karakter, og vi står over for et meget væsentligt betalingsbalanceunderskud, som vi i hvert fald ikke kan regne med bliver mindre, end det var i 1973, tværtimod må det formodes at blive op imod det dobbelte, såfremt der ikke foretages særlige foranstaltninger. Det betyder, at der igennem disse to udviklingslinier rejser sig en trussel mod opretholdelsen af beskæftigelsen, opretholdelsen af produktionen, som jo er forudsætningen for både den levestandard, vi har, og for videreudviklingen af det velfærdssamfund, som vi gerne ønsker at bygge op.

Vi anlægger altså den vurdering, at et ansvarligt parti, et ansvarligt folketing og en ansvarlig regering simpelt hen ikke kan tillade sig at lade udviklingen forløbe uden at forsøge på at påvirke dette udviklingsforløb i retning af at dæmpe prisstigningensten-

denserne og i retning af at formindske betalingsbalanceunderskuddet.

Det foreliggende forslag har til hensigt at søge at virke omkostningsdæmpende, men det skal imidlertid ses som led i et samlet hele. Hvis der kun var tale om at gennemføre det foreliggende lovforslag, hvis det stod alene, føler vi i socialdemokratiet, at så ville det ikke opnå det tilsigtede mål. Så ville det betyde en forøgelse af efterspørgselspresset og derved modvirke den antiinflationariske virkning af, at man bremser på omkostningsstigningen, ved at stimulere den inflationariske drivkraft, der ligger i et forøget efterspørgselspres.

Derfor må lovforslaget ses sammen med de øvrige dele af den politik, som socialdemokratiet er blevet enig med regeringen og partiet venstre om at søge gennemført her i tinget. Det gælder den bundne opsparing, som bestemt ikke er nogen livret, tror jeg, for nogen, men som er nødvendigt hvis vi skal opsuge en del af den købekraftforøgelse, som ville blive resultatet, hvis ikke der blev foretaget foranstaltninger.

Det gælder spareplanerne, planerne om at reducere stigningen i de offentlige udgifter; det er jo først og fremmest os herinde, der har ansvaret for de statslige udgifter. Det gælder også den skattepolitik, som man i øvrigt ønsker at føre, fordi også den påvirker naturligvis den samlede balance i statsøkonomien og dermed den samlede effekt af de foranstaltninger, som bliver gennemført for at påvirke det økonomiske hændelsesforløb.

Jeg vil gerne sige, at når vi fra socialdemokratiets side kan gå ind for det forlig, som nu er sluttet med regeringen og partiet venstre — og det lovforslag, vi nu behandler, er altså et led i dette forlig — så er det, fordi vi mener, at der i dette forlig er ydet ofre fra regeringens side, ligesom vi naturligvis fra socialdemokratiets side har måttet acceptere, at der gennemføres foranstaltninger, som vi helst så ikke blev gennemført.

Jeg mener, at ud fra vort synspunkt er noget af det vigtigste, der er opnået, dette, at forslaget om indgreb over for dyrtidsreguleringen er taget tilbage; det anser vi for en meget væsentlig forudsætning for, at man kan regne med et roligt forløb på arbejdsmarkedet. Jeg er overbevist om, at hvis dette forslag var blevet gennemført,